

Tuần Báo Vô Vi

20 tháng 1 năm 2013

Số 117

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Muốn quốc thái dân an thì phải làm sao ?
- 2) Bộ óc của loài người có những gì ?
- 3) Làm người đại đa số không biết được phần hồn tại sao ?
- 4) Nhân loại trên mặt đất này, ai ai cũng muốn được quyền dân chủ và nhân quyền đầy đủ là sao ?
- 5) Bé đi xem văn nghệ, hát ca nhảy múa Bé có cảm tưởng ra sao ?
- 6) Trí không mở, tâm không yên thì sẽ đi đến đâu ?
- 7) Muốn tiến về cộng đồng Tiên Phật thì phải làm sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 7 tháng 6 năm 1994 1) Hỏi : Muốn quốc thái dân an thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, muốn quốc thái dân an, phải có lời nói hiền diệu của bậc lãnh đạo, thì người dân mới được yên vui. Người tu thiền cũng vậy, cần có sự hướng tâm về cõi thanh nhẹ, trí óc mới được minh mẫn. Kệ: Tu tâm dưỡng tánh tối cần tiên Giải bỏ sân si giải nổi phiền Quy hội cộng đồng tâm tự phát Khai thông nguyên lý sống vui yên.	Ngày 8 tháng 6 năm 1994 2) Hỏi : Bộ óc của loài người có những gì ? Đáp : Thưa, bộ óc của loài người có siêu điện tử và hào quang đối với người chịu thực tập tu thiền. Ngược lại, người đời bỏ phế khối óc không lo bồi dưỡng và thăng hoa điện năng siêu giác của khối óc. Cho nên người đời rất dễ lạc vào con đường tranh chấp khổ mà không hay. Kệ: Điện năng phung phí hằng ngày động Lo nghĩ tùm lum tự tréo tròng Tạo khổ cho mình gieo khổ nạn Quy y Phật Pháp tự mình thông.
Ngày 8 tháng 6 năm 1994 3) Hỏi : Làm người đại đa số không biết được phân hồn tại sao ? Đáp : Thưa, Trời sanh ra xác loài người chỉ có bộ óc và cặp mắt nhìn tới trước, chạy theo ánh sáng. Diễn biến từ giai đoạn một và muốn có cuộc sống an vui, sống chết vô thường, gọi là cõi phù sanh, tuân theo luật nhân quả mà hành, trong hy vọng và hy vọng. Tiền bạc do sự nhìn nhận của loài người mà hình thành, nó cũng là biển yêu của Thượng Đế, ai ai cũng quý trọng cả. Tiền có thể giết người và cứu người. Người tu thiền biết được lộ của Trời, chỉ tin vào luật nhân quả mà hành, thì mọi việc sẽ được yên vui, tự động không làm điều sai quấy hại mình. Kệ: Cảm thông nguyên lý hành trình hạnh Giải chấp phá mê tự thực hành Hồn vía thanh bình trong cõi tạm Thực hành chánh pháp hướng về thanh.	Ngày 9 tháng 6 năm 1994 4) Hỏi : Nhân loại trên mặt đất này, ai ai cũng muốn được quyền dân chủ và nhân quyền đầy đủ là sao ? Đáp : Thưa, ai ai cũng muốn có một cuộc sống thái bình và có quyền tham gia vào sự kiến thiết chung, lúc nào cũng ước muốn trọn lành và tốt đẹp hơn. Trước hết phải nhìn lại sự hiện diện của chính mình trên mặt đất này. Do đâu mà đã hình thành một khối óc tinh vi và sáng suốt mà lúc nào cũng đòi hỏi có sự trọn vẹn cho chính mình và cho quần chúng trong cuộc chung sống hiện tại? Cho nên đã nêu lên quyền dân chủ, tức là người dân có quyền làm chủ địa dư mà chính mình đang có. Như thế xác hiện tại, ai làm chủ? Thể xác này bao gồm đầy đủ sự cấu trúc tinh vi như khoa học đã tìm thấy một phần về y học; còn tâm linh thì những người đã khổ công tham thiền nhập định đã tìm ra nguyên căn nguồn gốc của phần hồn. Thanh tịnh và sáng suốt đã và đang đem lại sự bình an cho thể xác, bằng lòng hay phản đối cũng do phần hồn ý thức và quyết định, hoàn toàn làm chủ của tiểu thiên địa. Tâm làm thân chịu, hậu quả chính mình phải gánh chịu. Kết quả của sự bất chánh và hung hăng là thể xác phải hoàn toàn gánh chịu, tức bệnh hoạn và lo âu. Muốn biết được chiều sâu của tâm đạo trước hết phải biết hồn là chủ của thể xác chứ không phải thể xác làm chủ của hồn. Hồn là gì? Được quyền làm chủ thể xác, người tu thiền đã bằng lòng hướng về thanh tịnh của phần hồn, tự giảm bớt sự đòi hỏi hướng ngoại, mà âm thầm phát triển bên trong tâm thức. Lúc đó mới cảm thức phần hồn từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thể xác, bị giam hãm bởi ngoại cảnh, cuống cuống theo chiều hướng động loạn, đóng góp và đấu tranh cho kì được mục tiêu mà mình muốn. Cuối cùng cũng phải buông xuôi ra đi với hai

	bàn tay trắng, tiếc uổng có cuộc sống xây dựng cho phần hồn tiền hóa nhưng không thành. Uổng cho một kiếp người mê say và động loạn, quên đi sự thật của chính mình, tức là phải tu để tiến theo đà tiến văn minh của Thượng để đã an bài. Vạn linh đồng hành đồng tiến. Nếu bằng lòng thuận theo thiên nhiên tình Trời thì sự sáng suốt trở về với Thượng Đế sẽ được gia tăng, hòa hợp với Đại Bi mà sống, cuộc sống sẽ được khai triển. Đời sống bình an về tâm linh lẫn thể xác, trật tự phù hợp từ đời lẫn đạo, bớt được sự đòi hỏi bất chánh thì mới tạo được cảnh quốc thái dân an. Trí tuệ tự giác càng ngày càng được gia tăng, hiểu được nhân phẩm trong tự do phát triển tâm linh. Quyền sống thanh tịnh cá nhân rất có ý nghĩa trong cuộc sống trật tự giữa đời và đạo. Xã hội sẽ được tốt đẹp, thích hợp với cuộc sống an vui và hòa bình. Cần tu sửa tâm thức, nhiên hậu mới thực hiện được dân chủ và nhân quyền của cuộc sống.
Ngày 10 tháng 6 năm 1994 5) Hỏi : Bé đi xem văn nghệ, hát ca nhảy múa Bé có cảm tưởng ra sao ? Đáp : Thưa, Bé đi xem hát, Bé có cảm tưởng chúng sanh ham vui và cầu tiến nhưng chưa đến đâu, toàn là cảnh giả tạm, lời hát không chính xác để giúp cho mọi người thức tâm. Sau khi ra về, giả dối tự lường gạt quá nhiều. Kệ: Thực hành không đúng thủy triều tiến Hát xướng nghe qua chẳng bớt phiền Ngoại cảnh phối cùng tâm động loạn Mê còn tạo động chẳng vui yên.	Ngày 11 tháng 6 năm 1994 6) Hỏi : Trí không mở, tâm không yên thì sẽ đi đến đâu ? Đáp : Thưa, trí không mở, tâm không yên thì sẽ eo hẹp và độc tài, không giúp đỡ được ai. Ngược lại, chỉ biết ăn bám của người khác mà thôi. Kệ: Bí đường chỉ muốn tạo ngôi giả Học hỏi không thành xác chết ma Trí yếu chơn hồn không được tiến Khổ tâm bận rộn ý không hòa.
Ngày 12 tháng 6 năm 1994 7) Hỏi : Muốn tiến về cộng đồng Tiên Phật thì phải làm sao ? Đáp : Thưa muốn tiến về cõi cộng đồng Tiên Phật thì phải tự tu tự tiến, nhiên hậu mới có cơ hội khai ngộ chơn lý mà tiến thân, tu thiền giải bỏ nghiệp tâm trong thanh tịnh, tự quán thông, tránh ngộ nhận và tự lường gạt. Kệ: Thực hành chánh pháp tiến càng phân Giải chấp phá mê tự tiến lần Chư Phật cộng đồng đồng chiếu cố Dấn thân học hỏi tự phân lần.	

SAI MỘT LY ĐI MỘT DẬM

Thầy: Âm cúng là phải trang phục các ông là đạo Phật mà cũng là đạo hữu, hiểu chưa? Mà cái ông lớn thiệt lớn cũng là đạo hữu, hiểu được cái đó tâm không bao giờ động, phải không? Con người còn phân cách kẻ lớn người nhỏ, tâm động. Minh, phần hồn ở trong con tim này quản lý bộ đầu, quản lý cả ngón chân cái. Hỏi chứ mình có quyền năng không? Tại sao mình phải sợ sệt, mình phải dừng tiến để sửa mình, cái đó là quan trọng. Sợ nhất là sợ tâm tối mà thôi. Còn bất cứ cái chuyện đời có - không, thành - bại, không nghĩa lý gì đối với phần hồn. Bởi vì, phần hồn là nhẹ, tiến, bất cứ lúc nào, không có ai áp chế nó được, không có một thế lực nào có thể hại nó, trừ nó tự hại mà thôi.

Cho nên các bạn thấy quá trình đi học khai triển, mình hại mình không, kiểm lại, điểm lại thử mình hại mình không? Chẳng ai hại mình được hết. Chờ bây giờ có cơ hội biết thương yêu, phá chấp phá mê chúng ta thấy sung sướng, ngồi trên ghế tình thương của Thượng Đế, bận cái áo sười ấm tấm lòng của Thượng Đế, bận bè chung đúc trong tình thương bất diệt, sướng quá chừng, thấy không?

Nhưng mà vì chuyện đời giới hạn, tự mình giới hạn. Cho nên mỗi người có một cá tánh riêng biệt, tự mình giới hạn đâm ra chấp, thấy không? Tại sao mình phải tu? Từ cái chấp đó mình thấy rõ phải tu để phá mê và phá chấp. Đừng nên mê hành động chúng ta là đúng, mà đừng nhượng chấp bất cứ những người khác. Mỗi người đều có một nghiệp quả, có sự sanh trụ, có sự sanh trụ diệt hồi sinh không? Rõ ràng như ban ngày, mà chúng ta chịu thách thức mà thôi.

Phần hồn đều tiến hóa đều đều hết, không có người nào không tiến hóa. Nhưng mà chúng ta nhờ sự văn minh, nhờ sự xây dựng của Thượng Đế, chúng ta có cơ hội tập trung lại đây hiểu. Và tập trung những cái gì? Thế lực ư? Không. Chúng ta chỉ tập trung siêu diệu, sự huyền diệu của trong năng khiếu mọi người đều sẵn có, nâng cao nó lên, vun bồi nó lên thì thấy chúng ta đâu có mất cái gì.

Tại sao chúng ta ghét? Tại sao chúng ta không chịu hòa đồng, thấy không? Vì sự tâm tối. Thì bây giờ chúng ta tu cho tới thanh tịnh. Thanh tịnh là gì? Cho nên trong chùa họ dạy bi, trí, dũng nhưng mà họ

không biết thanh tịnh là bi, trí, dũng. Đạt tới thanh tịnh là bi, trí, dũng rồi.

Cho nên mượn cái phương pháp thiền để giải, để giải sự ngu muội mà đạt tới sự sáng suốt, rõ ràng như vậy.

Cho nên chúng ta đang học. Chúng ta là một học viên của căn khôn vũ trụ, phải học, không nên nói chúng ta được, không nên nói chúng ta đắc, không tưởng rằng chúng ta hay. Nếu mơ một giới nào là chỉ đứng đó mà thôi. Mà chúng ta cứ giải giới là chúng ta tiến không ngừng, vô định, lúc đó chúng ta là cảnh cũng được, chúng ta trong tan cũng được, mà trong tụ cũng xong, thấy chưa? Vô cùng chưa.

Cho nên người đời đã sai lầm trong sự cố chấp, trong sự ngộ nhận. Ngay anh em trong căn nhà này, tôi cũng biết có sự ngộ nhận lẫn nhau thành ra tôi chưa đến kịp trong lúc tôi đến đáng lẽ tôi phải đến đây trước nhưng mà tôi phải mượn một cái để mọi người hướng về đó và để hưởng thanh quang của Thượng Đế tự giải, rồi sao này mới biết thương yêu với nhau. Đó, rồi đó nó thành một cái chỗ quy tụ tâm linh không phải vật chất nữa. Tình thương chúng ta không phải vật chất. Sự phát tâm của mọi người quý báu vô cùng, lúc đó biết thương yêu. Thương mọi người như thương yêu Thượng Đế, đó là do sự phát tâm không có đồ kỵ lẫn nhau, không có phân ranh trong nội tâm thì chúng ta mới đạt pháp.

Cho nên sự thanh tịnh đã diu dắt chúng ta, phân giải chúng ta, cho chúng ta thấu đáo, đó là đưa chìa khóa cho chúng ta tiến nhưng mà phải có ra bài học. Những bạn ở đây cũng nhận được nhiều bài học chính tôi sắp đặt. Rốt cuộc rồi các bạn sẽ thương yêu tôi. Sao ông Tám chơi cái kiểu gì kỳ vậy. Nhưng mà rốt cuộc biết ông Tám lo cho mình, quá thương yêu mình, sử dụng nguyên năng sẵn có của mình và khả năng Thượng Đế sắp đặt. Vì đó ông Tám sắp đặt cho mình tiến hơn thay vì giới hạn mức tiến của chính mình. Cho nên các bạn rồi đây sẽ tha thứ tôi và thương yêu tôi và thấy Thượng Đế rõ hơn.

Cho nên cái chuyện văn minh thời đại của các bạn đã thâm nhập trong trí óc, không bao giờ các bạn tin sự huyền diệu. Nhưng mà đây để biểu hiện chút

đỉnh trong cái duy thức của các bạn hiểu rõ rằng Bề Trên sắp đặt cho chúng ta. Ngày hội ngộ vừa phân ly cũng là Bề Trên sắp đặt, chúng ta cứ an lành tu tịnh, đạt dừng vô cùng, nó mới phù hợp với sự mong muốn của Bề Trên. Chúng ta mới thấy rõ thương yêu là gì? Giá trị là gì? Học rất nhiều, biết rất nhiều, đụng chạm rất nhiều, nhưng mà chưa được hưởng, các bạn chưa được hưởng, các bạn đang sống trong đau khổ, trong tối tăm. Do đó, tôi là người đại diện thanh quang điện lạnh để diu tiến các bạn. Chúng tôi không có dối trá lương tâm được và chỉ cho các bạn tiến tới vô cùng thanh nhẹ, phước đức vô cùng, giữ lấy mà tiến, không nên làm lạc nữa, không nên loạn động trong sự chấp mê nữa, chúng ta sẽ đạt đời đời sung sướng. Đừng thấy rằng chúng ta có mấy người không làm gì được. Một người ý chí hòa đồng với Thượng Đế thì muôn người phải theo. Ráng xây dựng đi, ráng tiến. Đừng nên uổng phí trong kiếp người này. Không dễ có được một kiếp người, sự thông minh sáng suốt của chúng ta vô cùng, phải hưởng lấy, giữ lấy, Thượng Đế đã ban cho chúng ta, thương yêu chúng ta vô cùng, phải cố gắng để tiến, không nên nhầm lẫn điều đó. Tất cả những gì ở bên ngoài đem vô. Nếu các bạn là thanh tịnh các bạn thanh lọc được rồi đâu có còn sự ngộ nhận. Vì thiếu công phu, vì thiếu vun bồi ý chí cho nên nó có thể xâm chiếm tư tưởng của chúng ta cũng như là khí giới xâm chiếm vật chất.

Cho nên ở thế gian này, vật chất cũng vô cùng tiến hóa mà tâm linh của chúng ta cũng vô cùng tiến hóa. Bạn phải nhớ nó tuôn xuống nó mới quân bình. Cho nên, chúng ta tiến thẳng lên tới vô cùng tiến hóa thanh cao, rồi chúng ta lại cứu độ sự vô cùng tiến hóa của vật chất. Hai cái nó hòa hợp, lưỡng nghi hợp nhất, nó mới thành đạo pháp. Như duyên đã tiến hóa tới cảnh đời đời bất diệt. Đó, loài người đang khao khát, khoa học đang tìm kiếm trong tình thương xây dựng của Thượng Đế. Cho bom nổ, cho sự giết chóc, cho sự hận thù nhưng mà không bao giờ dứt. Từ nghìn xưa để lại các bạn đã có ăn học, các bạn đã hiểu rõ rồi, đâu có dứt tới bây giờ đâu có dứt. Nó là loại vô cùng mà, nhưng mà vô cùng khi chúng ta hiểu được là tiến hóa. Mà nếu chúng ta không ý thức được, ta thấy thoái bộ, thấy không? Rồi đâm ra vun bồi sự tranh chấp rồi kẹt trong một khối không lối thoát, thế gian gọi là chính trị, đám này giết đám kia, đám kia giết đám nọ, rốt cuộc chỉ gặt hái sự đau khổ không giải thoát được. Chúng ta tu, chúng ta hướng thượng, chúng ta thực tập ngay

chính trị của Thượng Đế lấy sự chân chánh thương yêu của Ngài để sửa mình, xây dựng mức tiến sẵn có của chính ta thì chúng ta ở trong siêu chánh trị đâu còn đạt sự giết chóc sai lầm ngu muội nữa.

Cho nên, người đời họ hoành hành cách gì bạn nên nhường. Họ lấn áp các bạn cơ hội đo lường sự tu tịnh của các bạn mà thôi. Cho nên các bạn cố gắng đi rồi sẽ thấy những gì tôi đã và đang nói. Với tuổi tác của sự già yếu xung quanh các bạn sẽ có giây phút ôm lấy tôi trong lòng các bạn, khi các bạn thấy rõ rằng đó là chân lý. Lúc đó, chúng ta sung sướng ở nơi nào cũng có tôi, nơi nào cũng có các bạn. Cho nên, chúng ta không có xa nhau. Chúng ta dày công tu trong dừng tiến, thanh tịnh, bình thản không nên loạn động nữa. Những gì xâm chiếm trong tai chúng ta, biểu diễn trước mắt chúng ta, chạy vô trong miệng trong mũi của chúng ta, chúng ta phải lập nó trở về quy nguyên thanh tịnh sáng suốt thì lúc đó chỉ nhận định có một thôi. Lúc đó, các bạn không còn bận tâm để nhận xét một cái gì hơn nữa là thanh tịnh. Khi các bạn còn lý luận nhiều thì sự thanh tịnh của các bạn biến mất. Mà khi các bạn làm thỉnh để xem xem thì những cái gì nó sẽ xuất hiện rồi nó sẽ tan. Những chuyện ồn ào ào ào của cả càn khôn vũ trụ rốt cuộc rồi cũng đâu vào đấy. Định luật là định luật. Luật Trời là luật Trời, không ai biến cải được. Tất cả đều có sự sắp đặt của Bề Trên, các bạn yên đi, sửa mình để tiến, cố gắng tu bỏ sửa chữa trong chu trình tiến hóa sẵn có của mình để hòa cảm với muôn loài vạn vật, nhiên hậu mới đứng ra cứu sinh, thực hiện sự thương yêu, thanh tịnh không động loạn nhưng mà cứu người không hay. Các bạn thấy sự kỳ diệu vô cùng của Thượng Đế.

Cho nên ở thế gian thờ Thượng Đế, muốn gặp Thượng Đế, muốn nói chuyện với Thượng Đế mà không nói được. Tuy rằng biết rằng chúng ta đang sống với Thượng Đế nhưng không có sự vi diệu tiếp xúc Vì sao? Vì chúng ta động loạn, thiếu thanh. Nếu Thượng Đế là một bậc siêu giác mà tánh tịnh như chúng ta thì đâu còn có trình độ để diu tiến chúng ta. Cho nên các bạn phải hướng về trình độ sẵn có của Ngài rồi các bạn là Ngài luôn, lúc đó sung sướng vô cùng, cũng đau khổ vô cùng, các bạn không biết sự đau khổ các bạn làm sao chia sẻ sự đau khổ cho chúng sanh, cho huynh đệ chậm tiến và các bạn cũng phải thanh cao vô cùng các bạn mới hòa hợp với Thượng Đế.

Cho nên, năm nay tôi đến đây được duyên lành tái ngộ, chúng ta không bao nhiêu người nhưng mà tình thương chúng ta sâu đậm hơn, thâm thúy hơn.

Chúng ta thấy rõ hồng ân của Thượng Đế về với nội tâm chúng ta nhiều hơn, vô cùng tươi đẹp. Không phải bày biểu cho đông người, rồi sanh chuyện động loạn, rồi chìm phần hồn xuống mọi sự ô trược không tiến, ít người thực hiện được, rồi trong cái ít đó nó sẽ biến ra nhiều, các bạn đừng lo. Nói tại sao tôi cứu được ít người. Không! Các bạn tu có thanh điền rồi thanh quang điển lành của các bạn, ngồi nhắm con mắt đó mà các bạn đã làm được nhiều việc. Bao nhiêu tâm linh, bao nhiêu linh căn hiện tại cũng đang sa đọa trong cõi hư âm. Chúng ta hiểu được hai mặt, thiên đàng cũng như địa ngục, thượng trung hạ, ba ngôi chúng ta đang thực hiện hóa giải trong cái phương thiên, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên định. Họ nói chúa ba ngôi chẳng biết ba ngôi nơi nào. Bây giờ các bạn đi sâu vào con đường của Chúa để các bạn hiểu sự kết tinh của tam ngôi của Chúa Thượng. Lúc đó, các bạn mới thấy hưởng sự công bằng, đồng đều và chuyển hóa sự công bằng của các bạn cho các nơi các giới, hướng độ tâm linh ở cõi huyền vi, hư âm. Lúc đó, các bạn mới thấy rằng có công chuyện rõ ràng, các bạn làm không hết đâu mà làm trong thanh tịnh. Nếu muốn đạt sự

thanh tịnh thì các bạn cực động nó mới có tịnh là các bạn phải thiền là cực động, sau động rồi các bạn mới đạt tới thanh tịnh. Vượt khỏi sức hút của hồng trần, tự điều khiển ngũ hành sở tại, hòa hợp của thanh quang điển lành. Nó là một kỳ công phát triển cho chính mình và cho nhân loại, khoa học, siêu khoa học, không còn sự tạm bợ nữa. Nó sẽ đi trong thực chất thanh tịnh, lúc đó mới thấy giá trị của sự vô cùng. Khi các bạn ý thức rõ được giá trị vô cùng thì các bạn bắt đầu hưởng hạnh phúc của Thượng Đế. Chúng ta được may mắn tái ngộ và được thanh quang chuyển hóa cho tâm hồn các bạn. Ước mong các bạn tự diu tiến và dẹp tất cả mọi sự mê chấp, thanh thân tiến hóa. Chuyện đời do sự phát tâm của mọi người, có đó rồi mất đó, chúng ta không lấy đó làm trọng, sự thương yêu huynh đệ là làm trọng. Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Choisy-Le-Roi ngày 14 tháng 11 năm 1980)

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo Nguyễn Văn Xiêm sinh năm 1944, đã qua đời vào lúc 3 giờ sáng ngày 15/1/2013 (nhằm ngày 4 tháng 12 âm lịch năm Nhâm Thìn) được siêu thăng tịnh độ. Hướng thọ 69 tuổi tại Cù Lao quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh. Bạn đạo Nguyễn Văn Xiêm là người thân của bạn đạo Phạm Thị Dung, Nguyễn Xuân Đề, Nguyễn Thị An, và Lê Phương Quỳnh.

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 23 tháng 11 năm 1974

Mạng trung hữu trí năng tâm tiên
Diễn biến minh tâm tự giải phiền
Chiếu diệu thân hình tâm sự giác
Pháp luân khai triển ý thân thiền

Nói vòng chuyển hóa triền miên
Kẻ đi người ở nối liền hóa sanh
Tự tan tan tự kết thành
Khối tham tại thế giựt giành miếng ăn
Đụng rồi cảm giác ăn năn
Sửa sai sớm sửa cơ tăng khai thông
Tiến trong đà tiến hóa công
Minh lòng chơn giả minh vòng chuyển luân
Điểm thông vượt cảnh quây quần
Tiến lên thượng giới hưởng phần thanh cao
Bản thân tạm cảnh ra vào
Thời gian tạm bợ tự đào tự đi
Thiên đàng sáng suốt chép ghi
Hồn không tiêu diệt đường đi vẫn tồn
Tham thiền thanh tịnh xuất hồn
Học nơi Tiên giới tránh dòn dập dâm
Khai minh tự tiến tự tầm
Lầm sai là bởi dương âm bất hòa
Tiến lên phân giải chánh tà
Thực hành tự đạt hơn là nói năng
Thế gian lí luận cần nhàn
Thiên đàng tương ngộ trí hằng cảm giao
Điểm thanh minh cảm ra vào
Lên cao xét thấp đường nào cũng thông.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Chín (tiếp theo)

ĐẠO CUNG NGỌC HƯ NGHE

NGUYÊN THỦY THIÊN TÔN THUYẾT PHÁP

...

Dương Sinh: Đức Thiên Tôn dạy chân lý siêu diệu, song con còn nghe tu đạo thì ắt vượt thoát khỏi tam giới thừa là thế nào?

Thiên Tôn: Tam giới gồm: Vô sắc giới, sắc giới, dục giới. Ngoài ba giới là các cảnh giới khác như Đại La Kim Tiên, Đại Thành Chí Thánh, Đại Giác Như Lai Phật. Tôi tạm vẽ sơ đồ chỉ rõ như sau:

ĐỒ HÌNH TAM GIỚI (Siêu tam giới)
HÌNH VẼ BA CỐI (Thoát ba cõi)

Đầu Thượng	Chân	Chân	Chân	Tiên	Chân	Vô	Vô (4)	↑
Không Trung	Thánh	Phật	Tiên	Tiên	Lí	Vô	Vô	
				Thiên	Thiên	Sắc Giới	Cực (5)	
Đầu				Tiên	Lí	Vô	Vô (6)	↑
Nê Hoàn Cung	Thánh	Phật	Tiên	Thiên	Thiên	Sắc Giới	Cực (7)	
Phúc	Hiền	Bồ	Chân	Trung	Khí		Thiên (8)	↑
Đơn Điền	Nhân	Tát	Nhân	Thiên	Thiên	Sắc Giới	Cực (9)	
Thận	Phàm	Phàm	Phàm	Hậu	Tượng	Dục	Hoàng (10)	↑
Chung Cung	Nhân	Nhân	Nhân	Thiên	Thiên	Giới	Cực (11)	

Thiên Tôn: Tu trì đạo lớn nếu tới được cõi vô sắc giới tức đạt mức thượng thừa Vô Cực là cảnh giới tối cao. Tuy nhiên không được để cho hư không trôi buộc, như người đeo vàng ở cổ chủ ý giấu mặt song vẫn có sự ngăn che, cho nên phải vượt thoát lên trên giống như nhà không lợp mái mới có thể thông suốt tròn đầy (12), không mảy may ngăn mé, chẳng chút chi cản trở, đó gọi là siêu tam giới. Người đời rất nhiều kẻ truyền dạy sai chân lý nên cho là chỉ có Phật mới có thể vượt thoát được tam giới, chẳng hiểu rằng Tiên Thánh Vô Cực cũng ở ngoài tam giới. Cho nên kinh sách có nói: “Phàm những gì thuộc về hình tướng đều hư ảo” (*Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng*), không màu sắc hình tướng tức là vô cực vậy. Nếu như thoát xác tự do, từ bỏ thân “kim” vượt lên cõi không vô sắc, cõi không vô cực gọi là mục đích tối hậu niết bàn. Chúng sinh dưới gầm trời đều là chín mươi sáu nguyên linh, cho nên bất cứ quy y tôn giáo nào, đầu tiên ắt phải diệt chấp trừ tướng, bỏ thói phi báng tôn giáo khác, không được phân biệt, oán ghét, nếu cưỡng lại ắt là tâm có chứa vật, tuy có công đức nhưng tâm vẫn chẳng thể trống không được, như đồ hình biểu thị nửa âm nửa dương (*xem hình tròn vẽ nửa đen nửa trắng ở trên*) chỉ mới tới được quả vị cõi thái cực sắc (*sắc quá mức*) chưa đạt được đạo quả siêu thăng cõi vô sắc. Mong rằng sau khi nghe tôi thuyết pháp, mau mau sửa đổi sai lầm, bỏ chấp tướng, nếu trái lời ắt sẽ uổng phí một đời khổ tu mà pháp chẳng thông cuối cùng lại bị đày đoạ chốn a tu la địa ngục. (13)

Dương Sinh: Đức Thiên Tôn đạo cao đức dày, những lời dạy đạo quả là cổ kim chưa từng nghe, tiết lộ lẽ huyền bí của đạo lớn, xin cúi đầu lạy tạ những lời khuyên nhủ.

Tế Phật: Thiên Tôn là bậc thầy của cõi trời, cho nên đã bày tỏ lẽ huyền vi để cho người đời có thể hiểu biết sâu xa sửa chữa những điều sai lầm của các nhà truyền giáo giảng pháp, cùng bài bác tà thuyết, cấm chỉ dị đoan, mong rằng chúng sinh dưới gầm trời có duyên, chăm đọc sách này để tâm trí quán thông hầu tự mình giác ngộ đạo, khôi phục lại được bản tính nguyên thủy.

Thiên Tôn: Ba ngàn đại thiên thế giới đều do Thượng Đế sinh ra, kẻ truyền giáo tự đóng cửa gây chiến tranh hoài, khí ghen ghét lên cao mãi, cứ cố chấp không giải tỏa cho nên chưa thể vượt thoát khỏi ngũ hành của ba cõi, thực đáng tiếc lắm thay! Kể từ cõi Ngọc Thanh trở xuống thì cảnh giới cõi

Thượng Thanh là tầng thượng khí ban sơ của Thượng Đế trực tiếp ân ban. Cảnh giới Thái Thanh là tầng trung khí của Thượng Đế, xuống tới cảnh giới nhân gian là dư khí của Thượng Đế, cho nên cõi thượng giới của chư Tiên chư Phật nhận trực tiếp nguyên tánh của vũ trụ, bởi vậy được thừa hưởng tầng khí rất sâu dày. Cõi trung giới các tinh cầu của chư thần lại thừa hưởng khí ở thượng giới của chư Tiên Phật biến thông nên khí này đã bị loãng tạp. Loài người tuy thiếu mất dư khí của Thượng Đế để thành thân, nhưng lại có thể tiếp thu tính quang của tiên thiên để thành tựu vạn đức vạn hạnh nên vẫn có thể trở về trời. Nếu phản bội ắt tự đem thân thừa hưởng dư khí của Thượng Đế nhận chìm xuống hố vật dục ô trược mà làm cho tan loãng hết vậy, tính quang nếu như bị mất hết tức là tự tạo địa ngục. Mong thế gian hãy nhận chân lòng trời cùng lời tôi nói, giữ gìn thiện tâm hầu dốc hết lực cứu vớt chúng sinh, giúp đỡ đồng bào vượt sông mê tới bến đạo, gọi là có ít lời dặn bảo.

Dương Sinh: Xin kính vâng lẽ đạo của đức Thiên Tôn ban truyền, quỳ lạy tạ ơn...

Tế Phật: Nay nhờ đức Thiên Tôn chỉ dạy rõ cơ huyền nhiệm, chúng sinh dưới gầm trời quả là có phước. Vì thời giờ eo hẹp, tôi phải đưa Dương Sinh trở lại Thánh Hiền Đường.

Thiên Tôn: Lí đạo siêu diệu nói không hết, chân tâm tự lo tròn.

Dương Sinh: Đa tạ đức Thiên Tôn, thầy trò con xin cáo từ.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hôn phách nhập thể xác.

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

(1) Vô vi là vốn tính trời

(2) Chuyện đời tranh chấp vô lí chúng ta bỏ, cầm cái mồi để xây dựng cái lượng từ bi ở bên trong.

(3) Nói tới 36 nơi mà có danh nghĩa, có tên tuổi, hỏi chớ tu chừng nào mới gặp. Tại sao chúng ta tu Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp khứ trước lưu thanh là chúng ta có thể ngộ, có thể biết tất cả những cái nơi này, vì thanh hòa thanh, động một cái là hiểu. Bây giờ tôi đọc là cái gì? Là điển, cái âm thanh tôi nó chuyển ra, các bạn thu vô, mà thu vô chưa thanh, chứa không được! Còn một cục đó chứa không được, cũng như là cái xà beng mà đập vô cục đá vậy thôi! Nhưng mà làm sao phải đọc? Đọc cái

này để chi? Để cái phần điển đó nó chạy vô chỗ nào có trật tự trong cái tiểu thiên địa của các bạn, rồi các bạn tu hành nó sẽ mở ra. Cho nên chúng ta tu làm Pháp Luân Thường Chuyển rồi đâu đó nó quân bình thì nó hiểu tất cả những tầng trời, không có khó khăn. Cho nên nhiều người tu ngạo mạn, nói: “Tôi không, tôi không thiên nữa, tôi không làm Pháp Luân Thường Chuyển”. Đó là bản chất lười biếng, bị con ma lười biếng đàn áp thành ra nó không tiến, và nó sẽ bị kẹt. Vì người có trí, có óc thông minh nhưng mà đọc cái này cho nó nghe, nó nghe cũng không vô, vì không có chỗ chứa không có thông cảm, không có cái từng số đó làm sao nó minh bạch. Đó, cho nên nó bị kẹt, cho nên phải hành pháp, để khai triển, mỗi tầng quân bình, thì vừa nghe là nó vừa có thể đạt tới chỗ đó, luồng điển nó tới chỗ đó liền, nó phân lớn ra và nó và nó có thể thu nhỏ để nó hiểu, thành ra cái phương pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định rất quý. Thật sự là chánh pháp để khứ trược lưu thanh và để khai mở các tầng! Thường thường những người tu Vô Vi mà có tham thiên, một thời gian lâu, nói đến tam thập tam thiên thế giới, nó nhớ nó nói lại được. Còn

người đời buôn bán, nói tam thập tam thiên nói rồi cái nó quên hà! Nó không vô được mà nhiều cái tiếng đạo nó không vô được, mà người tu hành rồi tự nhiên nói ra những cái câu đạo, mà từ hồi nào tới giờ ở trong trí nó không có nghĩ chữ đó, nhưng mà nó nghĩ được tự nhiên ra cái sáng suốt của nó tiếp đón và khai mở.

- (4) “Chân chân Tiên vô” là đầu thượng bên trên hết.
- (5) Tới đó là màu trắng, cái đầu nó không, thanh nhẹ, lúc nào cũng thấy ánh sáng.
- (6) Cái đầu là chỗ nê hườn, đó là chỗ tiên lí vô vô.
- (7) Hoàn cung ngay chỗ dưới này (chỉ).
- (8) Đi lên phía bên phải bên tay trái.
- (9) Nó ở bên trái và bên mặt, bên tối và bên sáng.
- (10) Trong đó tịch mịch tối đen, người nào thiên ngòi nhắm mắt còn thấy đen thui đó là còn cái dục tính, cái dục tính còn rõ ràng.
- (11) Đó, ở đó nó cũng tạo ra cái thế giới tại thế gian, cái tầm tối đó.
- (12) Cho nên đạo là vô cùng, đừng tới đó thấy mình là đủ, luôn luôn phải đi tới.
- (13) Tu cũng vẫn bị đầy, chớ không phải nói tu mà không bị đầy, phải coi chừng.

(còn tiếp)

